

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 75Nt/7/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3125011470
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Vojsovič
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2025:3125011470.2

Uznesenie

Okresný súd Trenčín v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D., trvale bytom C. D. XXX, t. č. v ÚVTOS Ružomberok, v konaní o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, na verejnom zasadnutí konanom v Novom Meste nad Váhom dňa 13.11.2025, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Vojsoviča a prísediacich C. E. F. a G. A. H., pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Podľa § 399 ods. 2 Tr. poriadku sa návrh odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. NM-1T/81/2019 zamieta, pretože neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. poriadku.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 1T/81/2019 zo dňa 31.01.2020 (č. I. 384 pripojeného spisu) v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/24/2020 zo dňa 07.04.2020 (č. I. 411 pripojeného spisu) bol odsúdený uznaný vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zákona v spojení s § 47 ods. 2 Tr. zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 24 rokov a 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Predmetná vec je po zániku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom aktuálne vedená Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. NM-1T/81/2019.

Vo vyššie uvedenej veci podal odsúdený návrh na obnovu konania.

Odsúdený návrh na obnovu konania odôvodňoval tým, že mu bol uložený trest na základe zásady „3-krát a dost“ podľa § 47 ods. 2 Tr. zákona, pričom vyjadril názor, že túto zásadu nebolo možné použiť, nakoľko bol v prípade odsúdenia vo veci sp. zn. 2T/116/1986, pre ktoré mu bol takto uložený trest, amnestovaný a preto sa toto odsúdenie považuje za zahľadené podľa § 472 Tr. poriadku v spojení s čl. 102 ods. 1 písm. j) Ústavy SR. Ďalej poukazoval, že rozhodnutia, ktoré mu boli zohľadnené boli vydané počas „komunisticko – totalitného režimu“, pričom už v zákone o pamäti národa bola za takéto totalitné krivdy urobená hrubá čiara. Tiež poukázal, že predmetné odsúdenia neboli vyhlásené ani v mene SR a teda ani právnymi predpismi nášho vnútroštátneho práva. Ďalej poukázal, že ust. § 47 Tr. zákona nadobudlo účinnosť až po spáchaní skutkov. V tejto súvislosti zastáva názor, že bol porušený čl. 50 ods. 6 Ústavy SR o spätnej pôsobnosti právnych predpisov. Tiež poukazoval na rozpor s Chartou EÚ, judikatúrou ESĽP či poukazoval na nevierohodnosť výpovede poškodeného.

V doplnení návrhu (č. I. 18) odsúdený prostredníctvom obhajkyne uviedol, že v jeho prípade nemalo byť použité ust. § 47 ods. 2 Tr. zákona v spojení s § 437 ods. 5 Tr. zákona, nakoľko bol v trestnej veci

vedenej pod sp. zn. 2T/116/1986 amnestovaný, čím sa rozhodnutie považuje za zahladené a z tohto dôvodu nebolo možné použiť zásadu 3-krát a dosť. Ďalej poukázal, že v jeho prípade došlo k nesprávnej právnej kvalifikácii skutku resp. k jeho nadkvalifikovaniu čím bol k porušený čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, v zmysle ktorého výklad a uplatňovanie ústavných zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou. Nakoniec poukázal, že došlo k procesným a hmotnoprávnym pochybeniam, pre ktoré došlo k nesprávnej právnej kvalifikácii za čo bol odsúdený na najprísnejší trest. Uložený trest je v zrejmom nepomere k závažnosti činu a pomerom páchateľa. Súd nesprávne aplikoval ustanovenia o ukladaní trestu.

Odsúdený na verejnom zasadnutí zotrval na podanom návrhu.

Obhajkyňa na verejnom zasadnutí navrhla vyhovieť návrhu, pričom zotrvala na dôvodoch uvedených v písomnom podaní.

Prokurátor na verejnom zasadnutí navrhol odmietnuť návrh odsúdeného podľa § 399 ods. 2 Tr. poriadku nakoľko nie sú splnené podmienky podľa § 394 Tr. poriadku.

Súd po vykonanom dokazovaní na verejnom zasadnutí dospel k záveru, že návrh odsúdeného je potrebné zamietnuť.

V prvom rade súd uvádza, že obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý slúži na nápravu nedostatkov v skutkových zisteniach v právoplatných rozhodnutiach.

Zároveň tento mimoriadny opravný prostriedok nie je určený na nápravu súdnych rozhodnutí, v ktorých bol správne zistený skutkový stav veci, avšak malo dôjsť k nesprávnemu výkladu právnych noriem hmotného práva, prípadne k porušeniu procesných právnych noriem, na ktorú nápravu slúži iný mimoriadny opravný prostriedok, a to dovolanie (§ 368 ods. 1 a nasl. Tr. poriadku).

Pokiaľ ide o právoplatné rozhodnutia súdu predpoklady pre obnovu konania upravuje ust. § 394 ods. 1 Tr. poriadku, v zmysle ktorého musia byť splnené 2 podmienky.

Prvou podmienkou je existencia I. skutočností alebo II. dôkazov súdu skôr neznámych. Za skutočností alebo dôkazy súdu skôr neznáme treba považovať také (vecné) skutočnosti, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa návrh na obnovu konania týka.

Za nové skutočnosti, alebo dôkazy však nemožno považovať skutočnosti či dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisov, a to aj v prípade, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa zmýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, alebo ich nesprávne vyhodnotil. Nemožno totiž v konaní o povolenie obnovy konania preskúmavať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní (obdobne napr. R 35/1988, R 6/1997).

Druhou podmienkou je že tieto nové skutočnosti alebo dôkazy by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo treste.

Pokiaľ ide o jednotlivé dôvody obnovy konania k nim je potrebné uviesť nasledovné.

Ad amnestia a zahľadene odsúdenia.

Súd zistil, že odsúdenému bol vo veci pôvodne vedenej Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 1T/81/2019 uložený trest odňatia slobody vo výmere 24 rokov a 6 mesiacov z dôvodu aplikovania ust. § 47 ods. 2 Tr. zákona, teda podľa zásady známej aj ako „3-krát a dosť“. Zo skutkovej vety odsudzujúceho rozhodnutia vyplynulo, že odsúdenému boli pri aplikovaní tejto zásady zohľadnené odsúdenia vo veci Okresného súdu Trenčín pod sp. zn. 4T/206/1990 a 2T/116/1986.

V prípade ak by mal odsúdený v čase vydania odsudzujúceho rozhodnutia zahladené jedno z vyššie uvedených odsúdení použitie zásady 3-krát a dosť by neprichádzalo do úvahy.

Predpokladom pre povolenie obnovy konania by bolo dodatočné zistenie, že jedno z vyššie uvedených odsúdení bolo zahľadené v čase ukladania trestu, pričom o tejto skutočnosti konajúci súd nemal vedomosť.

Súd z odpisu registra trestov (č. I. 365 spisu 1T/81/2019), z ktorého bolo vychádzané pri ukladaní trestu, zistil, že v prípade odsúdenia vo veci Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2T/116/1986 bola vo vzťahu k odsúdenému uplatnená amnestia zo dňa 01.01.1990, a to s účinkom, že sa odsúdenému odpúšťa výkon zvyšku trestu. V prípade uvedeného odsúdenia v súvislosti s amnestiou nebolo uvedené, že by sa na odsúdeného malo hľadieť akoby nebol odsúdený, čo znamená, že v odpise registra trestov predmetné odsúdenie nebolo vykázané ako zahľadené.

Súd sa nestotožnil s argumentom odsúdeného pokiaľ ten tvrdil, že použitím amnestie dochádza aj automaticky k zahľadeniu odsúdenia, teda, že sa na páchatel'a trestného činu hľadieť akoby nebol odsúdený. Táto skutočnosť nevyplýva zo žiadneho predpisu a týmto predpisom nie je ani ustanovenie § 472 Tr. poriadku a čl. 102 ods. 1 písm. j) Ústavy SR, na ktoré poukazoval odsúdený. V tejto časti je zároveň potrebné poukázať, že v čase kedy došlo k vyhláseniu amnestie, t. j. 01.01.1990, vyššie uvedené ustanovenia právnych predpisov neboli súčasťou právneho poriadku nakoľko nadobudli účinnosť až neskôr (Tr. poriadok nadobudol účinnosť dňa 01.01.2006 a Ústava SR 01.10.1992).

Zároveň ak by platilo tvrdenie odsúdeného, že použitím amnestie dochádza automaticky k zahľadeniu odsúdenia, neboli by zjavne splnené podmienky pre povolenie obnovy konania, pretože by nešlo o novú skutočnosť súdu doposiaľ neznámu, ale išlo by o skutočnosť, ktorú si konajúci súd musel resp. mal byť vedomý v čase rozhodovania o vine a treste, a to z dôvodu, že rozhodnutie o amnestii sa uverejňuje aj v Zbierke zákonov, pričom platí, že to čo bolo publikované v Zbierke zákonov sa stalo známe každému koho sa to týka (§ 2 zákona č. 1/1993 Z. z. resp. § 15 zákona č. 400/2015 Z. z.).

Ako súd uviedol už vyššie aplikovanie rozhodnutia o amnestii vo vzťahu ku konkrétnemu odsúdeniu ešte samo o seba neznamená, že automaticky dochádza aj k zahľadeniu odsúdenia.

Právna teória rozoznáva tri druhy rozhodnutia o amnestii, a to:

- abolíciu - nariadenie, aby sa trestné stíhanie nezačínalo, a ak bolo začaté, aby sa v ňom nepokračovalo,
- agraciáciu - odpustenie alebo zmiernenie doteraz nevykonaného trestu,
- rehabilitáciu - zahľadenie odsúdenia, po zahľadení odsúdenia sa na páchatel'a hľadieť, akoby odsúdený nebol.

Uvedená právna teória má svoj normatívny odraz aj v právnych predpisoch. Pokiaľ ide o amnestiu prezidenta ČSSR zo dňa 01.01.1990 ten mal právomoc vydať rozhodnutie o amnestii na základe čl. 61 ods. 1 písm. j) ústavného zákona č. 143/1969 Zb., v zmysle ktorého „Prezident má právo udeľovať amnestiu, odpúšťať a zmiernovať tresty uložené trestnými súdmi a nariaďovať, aby sa súdne trestné konanie nezačínalo alebo aby sa v ňom nepokračovalo, a zahľádzať odsúdenie.“

Z predmetného ustanovenia vyplýva, že prezident mal možnosť v rámci amnestie rozhodnúť viacerými spôsobmi, a to buď odpustiť alebo zmierniť trest, nariadiť aby sa nezačínalo trestné konanie alebo ak bolo začaté aby bolo zastavené a nakoniec mohol zahľadiť odsúdenie. Z uvedeného ustanovenia nevyplýva, že v prípade ak by prezident amnestiou odpustil uložený trest, že automaticky dochádza aj k jeho zahľadeniu. Z toho možno vyvodiť, že na to aby sa určité odsúdenie považovalo za zahľadené musí byť táto skutočnosť priamo uvedená v amnestii. Toto je podporené aj samotnou praxou, kedy v rámci jednotlivých amnestii bolo osobitne uvedené, v ktorých prípadoch sa amnestia aplikuje aj s účinkom, že sa na páchatel'a hľadieť akoby nebol odsúdený.

Amnestia zo dňa 01.01.1990 zahľadzovala odsúdenia v prípadoch uvedených v čl. 1 a 3 amnestie.

Čl. 1 amnestie bol vyhlásený v nasledovnom znení:

Odpúšťam nevykonané tresty

- a) odňatia slobody alebo ich zvyšku samostatne uložené za prečiny,
- b) odňatia slobody podmienene odložené,
- c) nápravné opatrenia alebo ich zvyšky,
- d) peňažné alebo ich zvyšky, pokiaľ neboli uložené popri treste odňatia slobody,

ktoré boli alebo budú právoplatne uložené za prečiny alebo trestné činy spáchané pred dňom tohto rozhodnutia s tým, že sa na páchatel'a hľadí dňom tohto rozhodnutia, ako by nebol odsúdený.

Čl. 3 amnestie bol vyhlásený v nasledovnom znení:

Tresty odňatia slobody, ktoré boli právoplatne uložené za trestné činy spáchané pred dňom tohto rozhodnutia, pri ktorých horná hranica trestu odňatia slobody neprevyšuje jeden rok, odpúšťam s účinkom, že sa na páchatel'a hľadí dňom tohto rozhodnutia, akoby nebol odsúdený.

Odsúdený bol v trestnej veci Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2T/116/1986 uznaný vinným rozsudkom zo dňa 06.03.1986 (č. l. 19) zo spáchania trestného činu lúpeže spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2 k § 234 ods. 1 Tr. zákona za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 a pol roka.

S ohľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že amnestia zo dňa 01.01.1990 sa nevzťahuje na odsúdenie vo veci sp. zn. 2T/116/1986 s tým účinkom, že sa na páchatel'a hľadí akoby nebol odsúdený a teda predmetná amnestia nemá vo vzťahu k predmetnému odsúdeniu účinky zahladenia.

Súd síce nemá k dispozícii konkrétne rozhodnutie súdu v akom rozsahu sa uplatnila amnestia zo dňa 01.01.1990 vo vzťahu k odsúdeniu sp. zn. 2T/116/1986, avšak z obsahu amnestie vyplýva, že na toto odsúdenie sa vzťahoval čl. 2 amnestie, ktorý znie:

1. Odpúšťam nevykonané tresty odňatia slobody alebo ich zvyšky, ktoré boli alebo budú právoplatne uložené za trestné činy spáchané pred dňom tohto rozhodnutia, pokiaľ neprevyšujú

- a) dva roky za úmyselné trestné činy,
- b) tri roky za trestné činy spáchané z nedbanlivosti,
- c) tri roky pri úhrnných a súhrnných trestoch uložených za úmyselné trestné činy a trestné činy spáchané z nedbanlivosti.

2. Z ostatných trestov odňatia slobody alebo ich zvyšok, ktoré boli alebo budú právoplatne uložené za trestné činy spáchané pred dňom tohto rozhodnutia, odpúšťam:

- a) z trestov uložených za úmyselné trestné činy jednu tretinu, najmenej však dva roky,
- b) z trestov uložených za trestné činy spáchané z nedbanlivosti jednu polovicu, najmenej však tri roky,
- c) z úhrnných a súhrnných trestov uložených za úmyselné trestné činy a trestné činy spáchané z nedbanlivosti jednu tretinu, najmenej však tri roky.

3. Ustanovenia ods. 1 a 2 sa vzťahujú aj na úhrnné a súhrnné tresty uložené za trestné činy a prečiny.

Aj z vyššie uvedeného čl. 2 amnestie zo dňa 01.01.1990 možno vydedukovať, že amnestia nespájala v prípade odpustenia výkonu trestu aj následné zahladenie odsúdenia. Bolo právom prezidenta, v ktorých prípadoch iba odpustí či zmierny uložený trest a v ktorom prípade odsúdenie aj zahladí.

Súd taktiež nezistil ani z písomností, ktoré boli v archíve súdu v súvislosti s odsúdením vo veci sp. zn. 2T/116/1986, že by bolo rozhodnuté, že sa amnestia na toto odsúdenie vzťahuje aj s účinkom zahladenia. V archíve sa nachádzali iba odsudzujúci rozsudok, trestný list a doručka (č. l. 23, 25, 26).

S ohľadom na vyššie uvedené súd nezistil, že by dodatočne vyšlo najavo, že odsúdenie vo veci Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2T/116/1986 je pre použitie amnestie zahladené a tým súd ani nezistil novú skutočnosť, ktorá by zakladala povolenie obnovy konania.

Ad nedostatky odsudzujúceho rozhodnutia.

Odsúdený v druhej časti návrhu na povolenie obnovy konania v podstate poukazoval na nedostatky odsudzujúceho rozhodnutia vo veci 1T/81/2019 ako napr.:

- rozhodnutia, ktoré mu boli zohľadnené do zásady „3-krát a dost“ boli vydané komunisticko - totalitným režimom,
- ide o rozhodnutia, ktoré neboli vynesené v mene Slovenskej republiky a ani právnymi predpismi vnútroštátneho práva,
- poukazoval na bližšie neuvedený rozpor s chartou EÚ, judikatúrou ESĽP,
- ust. § 47 ods. 2 Tr. zákona bolo v jeho prípade uplatnené retroaktívne čo je v rozpore s čl. 50 ods. 2 Ústavy SR,
- poukázal, že bol iba spolupáchatel', nebol priamo pri lúpeži, z jeho strany nedošlo k fyzickému násiliu a ujme na zdraví,
- skutok, pre ktorý bol uznaný vinným vo veci 1T/81/2019 považuje za nadkvalifikovaný,
- výpovede poškodeného nie sú jednoznačné a ani vierohodné,
- trest považoval za neprimeraný k závažnosti skutku a pomerom páchatel'a, nesprávne boli aplikované ustanovenia o ukladaní trestu.

Vyššie uvedené skutočnosti nie sú podľa názoru súdu dôvodom na povolenie obnovy konania. Ako súd uviedol už vyššie obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý slúži na nápravu skutkových zistení. V tomto prípade však odsúdený v podstate vyjadruje svoju nespokojnosť so spôsobom aplikácie právnych predpisov a so spôsobom hodnotenia dôkazov. Na nápravu týchto prípadných pochybení však obnova konania neslúži.

Obnovou konanie nie je možné domáhať sa iného právneho posúdenia veci či iného vyhodnotenia dôkazov ako tomu bolo v pôvodnom konaní, bez toho aby k tomuto pristúpili nové skutočnosti a dôkazy.

Odsúdený zároveň ani neuvádza nové skutočnosti či dôkazy, pre ktoré by bolo možné inak vyhodnotiť zistený skutkový stav. Práve nové skutočnosti a dôkazy sú v zmysle § 394 Tr. poriadku dôvodom na povolenie obnovy konania.

Nakoľko neboli splnené podmienky pre povolenie obnovy konania podľa § 394 Tr. poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania v zmysle § 399 ods. 2 Tr. poriadku zamietol.

Nad rámec súd uvádza, pokiaľ odsúdený poukazoval, že bol uznaný vinným totalitným režimom, že po páde komunistického režimu bol prijatý zákon č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii, ktorý riešil situáciu osôb odsúdených za činy, ktoré boli považované za trestné v rozpore s princípmi demokratickej spoločnosti. Z predmetného zákona však nevyplýva, že sa tento vzťahuje na trestný čin lúpeže, ktorý je trestným činom nielen v totalitnom režime, ale aj v aktuálnom demokratickom zriadení.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť do 3 (troch) pracovných dní odo dňa jeho oznámenia (vyhlásenia) prostredníctvom Okresného súdu Trenčín na Krajský súd v Trenčíne. Sťažnosť má odkladný účinok.